

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :

Ἔτησια . . . δρ. 8,— Ἔτησια φρ. χρ. 10,—
Ἑξαμηνος . . . > 4,50 Ἑξαμηνος > > 5,50
Τριμηνος . . . > 2,50 Τριμηνος > > 3,—

Ἄν συνδρομαὶ δοῦνται τὴν 1ην ἐκάστον μηνός.

ΕΚΑΙΔΕΥΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 3,20.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου, τιμῆνται ἕκαστον λπ. 25 (φρ. 4.25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπέδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικεῖον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 13ος

Ἐν Ἀθήναις, 22 Ἀπριλίου 1906

Ἔτος 28ον.—Ἀριθ. 21

«Ἐίχαν μετρήσῃ ἡμῖς ἐκατομμύριον φράγκων.» (Σελ. 162, στ. γ.)

Ο ΝΑΥΤΟΠΛΗΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Ὁ Κλαβαγιάν δίσταζε τοὺς συντρόφους του νὰ τὸν ἀφίσουν μόνον του, διὰ νὰ σκεφθῇ καὶ μελετήσῃ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ.

Ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του, καὶ ἐκάθησε νὰ φυλλομετρήσῃ τὸ ναυτολόγιον τοῦ συλλεθθέντος πλοίου. Βραχύλογοι ἦσαν αἱ πληροφορίες, τὰς ὁποίας εὐρήσκεν εἰς αὐτὸ διὰ τὸ πλήρωμα. Ὁ κυβερνήτης Φράγκ Χόλλις εἶχε γεννηθῆ εἰς τὸ Λονδίνον ἢ τὸ λοιπὸν γνήσιος Ἀγγλος. Ὁ ὑπαρχος ὅμως Τζῶν Λιούβιν ἦτο ἀπὸ τὴν Οὐαλλίαν.

Ὅταν ἀνέγνωσεν ὁ μαρκήσιος αὐτὴν τὴν λεπτομέρειαν, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἀνακραυγᾷ ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Ἐστειλε κ' ἐκάλεσεν ἀμέσως τὸν Γουλιέλμον καὶ τοὺς δύο ναύτας.

— Ἐδέλ, εἶπε, εἶσαι γεννημένος εἰς τὴν Λεών, ἂν δὲν σφάλω . . .

— Μάλιστα, κυβερνήτά μου.

— Καὶ θὰ ὀμιλήσῃς, ὑποθέτω, τὰ κοινὰ βρετονικά ;

— Ὄ! τὰ ὀμιλῶ, κυβερνήτά μου, καλλίτερα καὶ ἀπὸ τὰ γαλλικά.

— Λοιπὸν! ἀγόρι μου, πάμε πρῶμα.

Ἄκουσε προσεκτικὰ τί θὰ σοῦ πῶ.

Οἱ τρεῖς ἀχροαταὶ τὸν ἐκύτταξαν μὲ ἐπιληθῆν μεγάλην. Ὁ Κλαβαγιάν ἐξηκολούθησε :

— Κύτταξε ἐδῶ αὐτὸ τὸ φύλλον τοῦ

ναυτολογίου. Ὁ ὑπαρχος λέγεται Τζῶν Λιούβιν. Εἶνε Οὐαλλέζος, ὡς νὰ λέμε διδύμος ἀδελφὸς τοῦ Βρετόνου, καὶ ἡ γλῶσσα τῶν Οὐαλλέζων εἶνε πρωτεξεδέληφ τῆς βρετονικῆς.

— Δὲν καταλαβαίνω πολὺ καλά, ἀπήγγησεν ὁ Ἐδέλ, τοῦ ὁποίου τὰ ἀνοικτόκαρδα χαρακτηριστικὰ ἐπεβεβαίοναν καὶ μὲ τὸ παραπάνω ἐκείνην τὴν δὴλωσιν.

— Δὲν καταλαβαίνεις, σιδεροκέφαλε ! Καὶ ὅμως εἶνε πολὺ εὐκόλον νὰ τὸ καταλάβῃς.

Καὶ τοῦ ἔδωσε τὰς ἀπαιτούμενας ἐξηγήσεις :

— Ἐσὺ θὰ γίνῃς ὁ ὑπαρχος Λιούβιν, ἐνῶ ἐγὼ θὰ εἶμαι ὁ κυβερνήτης Φράγκ Χόλλις. Τὰ ὀλίγα ἀγγλικά σου

ὁ Ἐδέλ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ ἐπὶ τέλος συνεφώνησε.

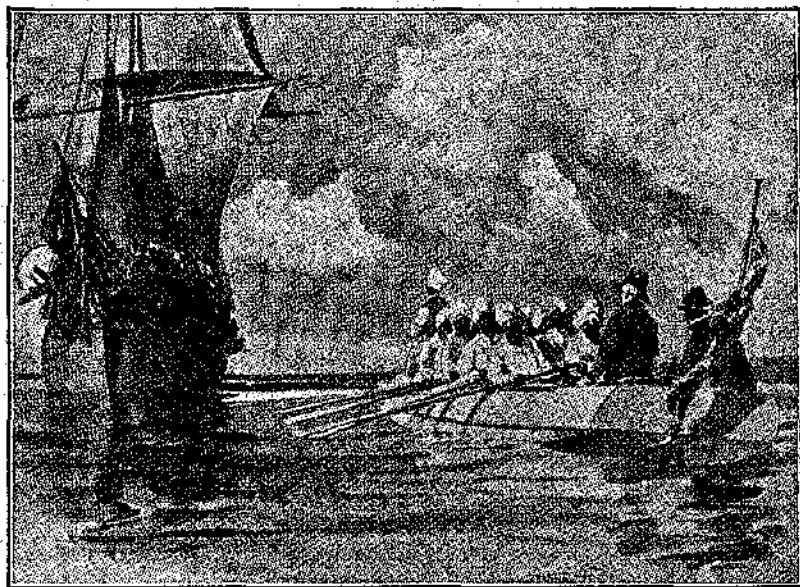
— Ἄ ! ἂν τὸ μουστάκι μὲ συνοδεύσῃ, πάει καλά. Μόνος μου ποτὲ δὲν θὰ τὰ ξεμπέρδευα. Ἀλλὰ μαζὶ του, τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Θὰ ἐπιτύχωμε !

Τότε ὁ Κλαβαγιάν ἀπετάθη πρὸς τὸν Βάσκον καὶ τὸν ἠρώτησε :

— Καὶ σύ, Πιαρίλιε, ὀμιλεῖς τὰ ἀγγλικά λιγάκι ;

— Τόσο λίγο, ὡς καθέλου, ἀπήγγησεν ὁ Οὐσταρίτζ. Καὶ ἔπειτα δὲν τὰ προφέρω καλά.

— Πολὺ καλά. Ἀλλὰ τοῦλάχιστον, ἀφοῦ εἶσαι ἀπὸ τὰ Πυρηναια, θὰ γνωρίζῃς μερικὰ ἰσπανικά, τόσα ὥστε νὰ σὲ καταλαβαίνουν οἱ ναῦται ἐδῶ μέσα. Δὲν σοῦ ζητῶ περισσότερα.

«Μία λέμβος ἐπλησίασε...» (Σελ. 162, στ. δ'.)

ὀμιλεῖς θὰ εἶνε ἀρκετὰ. Ἐπὶ τέλος, θὰ τοὺς ξεφουρνίσῃς τὰ βρετονικά σου, καὶ ὁ Οὐίλ θὰ σὲ συνοδεύσῃ διὰ νὰ μὴ σ' ἀφίσῃ νὰ πῆς ἀνοησίες καὶ νὰ σὲ βοήθησῃ νὰ τὰ βγάλῃς πέρα.

— Ὄ ! ὅσο γι' αὐτὸ, κυβερνήτά μου, σοῦ δίνω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου. Μιλῶ τὰ ἰσπανικά ὡς τὰ γαλλικά, χωρὶς νὰ τὸ καυχῆθῶ, ὡς βεβαίονω . . .

— Ὄ ! διάβολε ! ἐφώνησεν ὁ μαρκή-

σας' ίσως θα εινε καλλίτερα να τους μιλήσῃ γαλλικά, αφού εινε έτσι!

Ο Ουσταρίτζ δεν άντελήφθη την ειρωνείαν, ή οποία όμως έκαμε τα χείλη του Ρουλιέλμου Τερνάν να συμπτυχθούν με αδιόρατον μειδίαμα.

Δέν είχαν όμως λόγον εκείνη ή ειρωνεία, διότι, την ιδίαν ήμέραν, όταν άνέβη εις τό κατάστρωμα, ο Ίάκωβος έβεβαιώθη ότι ο ναύτης του συννενοίτο πολύ καλά με τους Ίσπανούς μισοφόρους.

Την ιδίαν εκείνην ήμέραν ο Ουσταρίτζ τῷ έφερε μίαν καλήν ειδήσιν.

— Κυβερνήτά μου, εἶπε, έμαθα κάτι τι, και εἰμαι κατενθουσιασμένος. Οι έξ Ίσπανοί ναύται που υπηρετοῦν εδώ εχθρεύονται φοβερά τους Άγγλους. Εἶνε πανηροί κατεργάρηδες, και δεν ένωτολογήθησαν εις την Καλήν Έλπίδα παρά δια να ήμπορέσουν να εκδικηθούν τους Άγγλους, δια την καταστροφήν που έπαθεν ο Ισπανικός στόλος εις τό Τρασαλαγάρ. Μου διηγήθησαν ότι είχαν σχέδιον να σκοτώσουν τον κυβερνήτην και τον υπαρχόν των, να πάρουν τό πλοῖον και να έλθουν να ενωθούν με τον Σουρκοφ.

Ο μαρκήσιος δεν έφάνη πολύ πρόθυμος να θεωρήσῃ εκείνην την αποκάλυψιν ως ειλικρινή.

— Μπα! δεν δίδω πολλήν πίστιν εις την ιστορίαν αυτής της συνωμοσίας. Ίσως όμως και να εινε αληθινή. Όπως δήποτε, λάβε τα μέτρα σου και πρόσεξε να μήν τους παναρώσης τίποτε από τα σχέδιά μας.

— Μείνετε ήσυχος, κυβερνήτά μου. Θα βάλω μια σφαίρα των τριαντάξῃ επάνω στη γλώσσα μου.

Και πραγματικώς ο Πάτρος Ουσταρίτζ, ο έως τότε πολυλογάς σαν καρκάρας, έγινε άφωνος σαν σπάρος. Αέξιν δεν έβγαλεν από τό στόμα του...

Επλησίαζεν ή κρίσιμος στιγμή. Ησαν άπέναντι της πικρίας Κορομανδέλ.

Ο Ίάκωβος, αφού έμέτρησε τό στήγμα, έβεβαιώθη ότι, την επομένην ήμέραν, κατά τας τρεις τό απόγευμα, θα εισήρχοντο εις τον λιμένα της Βουβάης.

Ητο καιρός να λάβη τά τελευταία προφυλακτικά μέτρα. Περσεκέυασε μόνος του μίαν αλοίφην από κάτι φουτά, τά οποία πρό πολλού έγνώριζε, ότι είχαν τόσον όξιν χυμόν ώστε εκοκκίνιζαν την επιδερμίδα του ανθρώπου και την έκαμαν σαν τό δστρακον της βρασμένης καθουρομάνας, ενώ συγχρόνως την έσπείπαζαν με φλυκταίνας πολύ ύπόπτου έξωτερικου. Διέταξε δέ τον Έβέλ ν' αναλάβη την πραγματικήν κυβέρνησιν του πλοίου.

Ο Βρετίνος έπαιξε τό μέρος του με την καρδιά του.

Ωδήγησε με πολλήν προσοχήν τό πλοῖον εις τά κινδυνώδη στενά της εισόδου του μεγάλου Ινδικού λιμενός, και ύψωσε τό σήμα δια να ζητήσῃ πλοηγόν. Κατέβην, άμα τον ήρώτησαν, έδήλωσεν ότι επί του πλοίου εύρίσκτο ένας άσθενής, και τότε τον διέταξαν άμέσως να σταματήσῃ.

Μία λέμβος, με δώδεκα ναύτας και ένα άξιωματικόν, εις την οποίαν επέβαινε και ένας ιατρός, έπλησίασε και έστάθη εις σεβαστήν απόστασιν από τό μολυσμένον σκάφος.

Ο άξιωματικός της ήρχισε τότε την συνδιάλεξιν από μακράν, με την βοήθειαν της ναυτικής σάλπιγγος.

— Έχετε δηλώσῃ ότι έχετε άσθενείς εις τό πλοῖον σας;

Ο Ούιλ έκλονόρχησε τας άπαντήσεις εις τον ύπερ τό δέον άπλοῖον Βρετίνον.

— Δεν εἶπα άσθενείς, εἶπα ένα άσθενή, απήντησεν ο Έβέλ.

— Και ποῦς εἶνε αὐτός ο άσθενής;

— Ο πλοίαρχος Φράγκ Χέλλις ο ίδιος.

— Α! και τί άσθένειαν έχει; Και από πότε ήσθένησε;

— Εἶνε άσθενής τρεις ήμέρας περίπου. Έχει, υποθέτω, σκαρλατίναν.

Όλίγας άσθενείας φοβούνται τόσον οι Άγγλοι όσον την σκαρλατίναν, εις την οποίαν έχουν εξ ιδιοσυγκρασίας προδιάθεσιν και δικαίως την φοβούνται, διότι έχει δι' αὐτούς πολύ όλεθριώτερα αποτελέσματα παρά δια τους άλλους Ευρωπαίους.

Η λέμβος έσταμάτησε λοιπόν εις αρκετήν απόστασιν και διέταξε την Καλήν Έλπίδα να στείλῃ Ιδικήν της βάρκαν δια να πάρῃ τον ιατρόν.

Ο Έβέλ έσπευσε να εκτελέσῃ την διαταγήν. Μία λέμβος κατεβιβάσθη. Ο Ουσταρίτζ, με τέσσαρας Ίσπανούς ναύτας, έστάλη να σέρῃ τον Άγγλον ιατρόν, και ένεχείρησεν εις αὐτόν τά ναυτικακά έγγραφα, τά οποία ήσαν ενδεδομένα από τό Λονδίνον και εύρέθησαν καλώς έχοντα από τον άξιωματικόν του λιμεναρχείου.

Επήδησε μόνος ο Ιατρός από την μίαν λέμβον εις την άλλην, και άνέβη εις τό τριούτιον.

Εκεῖ, κατέβη από τό κατάστρωμα, όχι με πολλήν του ευχαρίστησιν, εις τον θαλαμίσκον του κυβερνήτου. Τον εύρηκε κατακόκκινον σαν την τομάτα, και αὐτό τον απήλλαξεν από την υποχρέωσιν να πιάσῃ τον σφυμόν του.

Επέισθη ότι είχαν ενώπιόν του ένα αληθινόν άσθενή, και δι' αὐτό επέστρεψεν άμέσως εις την λέμβον, τό δέ ύπόπτω πλοῖον έτέθη υπό κάθαρσιν.

Εμνε πλέον τό ζήτημα της εκφορτώσεως των έμπορευμάτων.

Μετά επιτήρησιν δύο ήμερών, ο Έβέλ έλαβε την άδειαν να συκοινωνήσῃ με τους ανταποκριτάς του οίκου Τζαίμσων. Άλλά, προκειμένου να παραδοθῇ τά έμπορεύματα, ή υγειονομική υπηρεσία άπεφάσισε και διέταξεν ότι κανείς από τό πλήρωμα του μολυσμένου πλοίου δεν έπρεπε να αποβιβάσῃ εις την ήθραν, αλλά να χρησιμοποιηθῇ ιθαγενείς εργάται δια την εκφόρτωσιν.

— Θαυμάσια! άνέκραζεν ο Ίάκωβος Κλαβαγιάν, όταν του έφεραν αὐτήν την ειδήσιν. Με αὐτόν τον τρόπον οι Έγγλέζοι μόνον των μᾶς απαλλάσσουν από την ένόχλησιν να ποῦμε ψεύματα! Αἱ έλπίδες του νεαρού καταδρομῆς έπραγματοποιήθησαν. Την τετάρτην ήμέραν από της προσορμίσεως της Καλής Έλπίδος πλησίον εις τον λιμενοβραχίονα, ή εκφόρτωσις των έμπορευμάτων είχε συντελεσθῇ, και οι ανταποκριτάς του οίκου Τζαίμσων είχαν μετρήσῃ εις τον ψευδοπλοίαρχον Χέλλις τό ποσόν είκοσι χιλιάδων λιρών στερλινών, ήτοι ήμισυ εκατόμμύριον φράγκων.

— Δεν μᾶς μένει τώρα παρά να τ στριψώμεν τό τυχύτερον, εἶπεν ο μαρκήσιος.

— Όταν ένύκτωσεν, άνέβη εις τό κατάστρωμα, έβεβαιώθη ότι τά περίε του εκυροβολίου του ήσαν έλευθερα από πᾶσαν επιτήρησιν, και άπεφάσισε να σκιάσῃ την άγκυραν τό πρωί.

— Αλλά, κατά τά μεσάνυχτα, κάποια κίνησις έγινε εις τον λιμένα.

Μία ναυτική μούρα, άποτελουμένη από μίαν φρεγάταν και δύο κορβέτας, είχε σημανθῇ από τό απόγευμα, και τώρα οι φανοί των τριών πλοίων είδοποιούσαν ότι έπρόκειτο να εισέλθουν άμέσως εις τον λιμένα.

Η φρεγάτα έφερε τό όνομα Κέντ, και από τας δύο κορβέτας, ή μία ήτο ο Άετός, με κυβερνήτην τον Σιρ Γεώργιον Βλάκφορντ, τον έξάδελφον της άγαθῆς Άγγλίδος, ή οποία είχε δώσῃ εις τον Ίάκωβον τον φίλκον εκείνον, τῷ προωρισμένον να τον σώσῃ από τό σκινόν της άγχόνης.

— Δεν έχω διαθέσιν να συνομιλήσῃ σήμεραν με αὐτόν τον εζέντλεμαν, έσκεφθη ο μαρκήσιος. Θα ήσαν παραπολιό μάρτυρες εις τάν συνομιλίαν μας.

Άλλά, δια να μή κινήσῃ τας ύποψίας με την βιαστικήν αναχώρησιν του, διέταξε να κάμουν μυστικά τας προετοιμασίας κ' έπερίμενε να περάσουν τά πολεμικά πλοῖα από τό άλλο μέρος του λιμενοβραχίονος.

Έλάδωσαν λοιπόν τά καλώδια, τας άλυσίδας και τούς τροχιλους, και όλα έμειναν εις τας θέσεις των έτοιμοι δια την άπασιν. Κατά την χαραυγήν, επέκωσαν την άγκυραν, και ή Καλή Έλπίς, πλεύσασα σκοπίμως με άργον δρ-

μον, ώλισθήσεν άνάμεσα από τά πλοῖα και τας λέμβους, που την εκύκλωναν.

Όταν άπεμακρυνθῇ ήμισυ μίλιον από τον λιμένα, ήροίξεν όλα τά πανιά.

Ο άνεμος ήτο μετριώτατος, και αι τελευταῖαι ώραι της νυκτός μικράν προπαραίαν έδωσαν εις τό έμπορικόν ίστιοφόρον. Και όμως έπρεπε να πλεύσῃ με όλην του την ταχύτητα και ν' απομακρυνθῇ πολύ πρὸς νότον, διότι ήτο φόβος μήπως οι Άγγλοι ανακαλύψουν τό τέχνασμα.

Έβιάζετο δέ ο Κλαβαγιάν να παρενθήσῃ διάστημα μεταξύ του σκάφους του και της Ινδικῆς παραλλίας, καθ' όσον μάλιστα είχε διατάξῃ τον υπαρχόν του να τον ακολουθῇ εις την καταλληλον απόστασιν με την Άγιαν Άνναν.

Αν τά δύο πλοῖα κατώρθωναν να συναντηθῇ, αι πιθανότητες της επιτυχίας θα ήσαν ίσως πάλιν με τό μέρος του καταδρομῆς. Διότι, αν τον έφθαναν οι Άγγλοι, έσίκαπεν να καταβύθισῃ την Καλήν Έλπίδα και να φύγῃ με τό βρικόιν.

Η νύκτα έτελείωσε χωρίς επεισόδια. Άλλά, όταν άνέτειλεν ο ήλιος, ο σκοπός της Καλής Έλπίδος είδοποιήσεν ότι έφαινοντο τρία ίστια πρὸς τά βορειοανατολικά.

Ο Κλαβαγιάν εκύτταξε με τό τηλεσκόπιον και άνεγνώρισε τά πλοῖα.

Δέν ήτο δυνατόν ν' άμφισβήσῃ: οι Άγγλοι τον κατεδιώκων.

(Έπεται συνέχεια) ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ (Κατά τό γαλλικόν του Πέτρου Μαίλ.)

ΝΙΣΥΡΟΣ

Θεέ του Αιγαίου, τί άτι σου κράτει και μέρευε μου! Κι' άπ' τ' άερογάλλι τάνθινο του φημισμένου Όμήρου, Με τις ανάλαφρες πνοές, τά χάδια του Ζεφύρου, Συντρόφεψέ τη να διαβῇ ή δόλοχτη γολέτα.

Και σύ, καρβουκίρη μου, με τά δελφίνια πέτα Σε χρυσαυριών αναλαμπές και πέλαγα σαπφείρου... Μ' άνίσως και στο άνίσκιωτο νησάκι της Νισύρου Σπαθῆς, με φόβο μυστικό Τό βράχο αὐτό χαϊρέτα!

Νηοί δεν εἶνε ολοῦθῃ του περιγιάλα αν κιντάξῃς, Δέν θαύρης κόρφο για να μωτῆς, λιμάνι γα' άνάραξης, Γιατι δεν τάχει ή θάλασσα γεννησίει απ' τον άφρό της.

Στά γιγαντοπαλαίματα, κάποιος θεός μᾶ μέρα, Απ' τά βουνά τάχει της Κώς τινάξει στον άέρα, Και πλάκαμένος κάτω του στενάξει ο Πολυβότης!

ΑΓΓΕΛΟΣ Θ. ΣΗΜΗΡΙΑΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ

Αγαπητοί μου. ΡΓΗΣΑ μίαν από αυτές τας ήμέρας να υπάγω εις τό Στάδιον, και ή άργοπορία αὐτή μου έδωσε την εύκαιρίαν να τό ιδῶ υπό την φραιοτέρην του όψιν. Τας άλλας ήμέρας που έπήγαινα ένωρίς, και είσηρχόμην έν συνωστισμῷ με όλον τον κόσμο, και έβλεπα τό μεγαλουργία είς την αρχήν άδειον σχεδόν, και τό παραηκολούθουν να γεμίζῃ όλίγον κατ' όλίγον, και δεν είχα έμπρός μου, από την θέσιν μου, παρά τά δύο-τρία του όλου, ή έντύπωσις ήτο άτελής. Όμοίωσα με άνθρωπον, ο οποίος παρακολουθεῖ τον μηχανισμόν ενός θεατρικού, εισερχόμενος εις τά παρασκήνια και χάνων όλον τό γόητρον μᾶς εικτικής άπάτης. Άλλά την ήμέραν που έτυχε ν' άργήσω και να εύρεθῶ έξω, παρά τά πρόπυλαια του Σταδίου, όταν όλος ο κόσμος είχε εισέλθῃ πλέον και καταλάβῃ τας θέσεις του, —εις τούς όφθαλμούς μου παρουσιάσθη θέαμα τό όποιον δεν θα λησμονήσω ποτέ. Ητο αληθῶς κάτι άφάνταστον και άπερίγραπτον, αι πενήντα ή εξήντα έμειναι χιλιάδες θεατῶν, των καθήμενων εις τας κερκίδας και πληρούντων τό μέγα οικόδομημα, με πλαίσιαν άλλων τόσων ανθρώπων, πλημμυρούντων τούς περίε λόφους και τούς έμπροσθεν δρόμους. Ποτέ τό Στάδιον δεν μου έφάνη τόσω μέγαλον, τόσω γιγάντειον και τόσον ώραϊον. Η έννοια της πανηγύρεως, με την ακριβή σημασίαν της λέξεως, παρουσιάσθη εις τον νοῦν μου. Ητο τώντι μία πανήγυρις, όμοίαν της όποιας δύσκολα θα ήμπορούσε κανείς να έπιτύχῃ άλλου. Τό Παναθηναϊκόν Στάδιον εἶνε καμωμένον επίτηδες δια να ναυδακινήσῃ άπαραμείλλως τας μεγάλας συναθρολίσεις. Αἱ ανθρωποβριδείς κερκίδες του, που όμοιάζουν μακρόθεν με άπεράντους τάπητας χλόης μαύρης, σειομένης ως από φύσμημα αῤας, φυτόμενης εις πλευρά λόφων και σιζομένης πυκνῶς με άνθη όλων των χρωμάτων, αποτελοῦν αὐτά καθ' έαυτάς έν των ώ-

ραιότερων θεαμάτων, μέσα εις τά ώραϊα και ποικίλα θεάματα, τά όποια μᾶς παρέχουν καθημερινῶς οι Όλυμπιακοί Άγῶνες.

Υπό τά όμματα εξήντα και ογδόντα χιλιάδων θεατῶν, έντός και περίε του Σταδίου, οι άθληται επιδεικνύουσιν τά ώραϊα σώματα και τά τεχνικά γυμνάσματα, εις τον άπεραντον στίβον. Τας επιτυχίας των υποδέχεται θυέλλα έπευφημιών και όμοροντία χειροκροτημάτων, ένας θρύβος τρομακτικός, τον όπολον μόνον αι μεγάλαι δυνάμεις της φύσεως θα ήμπορούσαν να κάμουν. Και δια να έννοήσῃ κανείς όλην την διαφοράν μεταξύ Άγώνων και Άγώνων, άρκεί να μάθῃ ότι τούς Όλυμπιακούς Άγῶνας τούς τελεσεύτας εις τον Άγιον Λουδοβίκον, δεν παραηκολούθουν παρά δύο έως πέντε χιλιάδες θεαται. Όχι διότι κ' εκεί δεν υπήρχαν άνθρωποι, αλλά διότι δεν υπήρχε Στάδιον Παναθηναϊκόν και διότι την γενικήν προσοχήν, — όπως και εις τό Παρίσι, — άπήσχλει ή Διεθνής Έκθεσις. Άλλ' εις τας Αθήνας εἶνε μόνον Άγῶνες. Αὐτοί άπασχολοῦν τώρ όλους, από τον Βασιλέα μέχρι του τελευταίου του υπηκόου και υπαρχει υπέρλαμπρον Στάδιον ικανόν να συμπεριλάβῃ όλας τας μυριάδας των ένδιαφερομένων, έντοπίων και ξένων.

Υπολογίζεται ότι επ' εύκαιρία των Άγώνων συνέρρευσαν εις τας Αθήνας άνω των 40,000 ξένων. Όλα τά ξενοδοχεία εἶνε γεμάτα, και όλοι σχεδόν τά σπιτία ξενίζουν φίλους και συγγενείς. Η κίνησις εις τούς κεντρικούς δρόμους από τό πρωί έως τά μεσάνυχτα εἶνε τόσον μεγάλη, ώστε περιπάτει κανείς πάντοτε έν συνωστισμῷ. Τό θέαμα του ποικίλου πλήθους, του άποτελουμένου από όλας τας φυλάς της γῆς, τό βράδυ προπάντων, μετά τό Στάδιον, εις τας πλατείαις όπου παίζουν αι μουσικαί και περιφέρονται ένθουσιώντες και ένθουσιάζοντες οι όμιλοι των ξένων άθλητῶν, εἶνε μοναδικόν. Αἱ Αθήναι, λαμπρῶς φωταγωγημέναι, σημασιότολιστοί, έορτάσιμοι και πάντοτε ώραϊαί, έχουν προσλάβῃ όψιν ευρωπαϊκής μεγαλοπόλεως. Η μεγάλη επιτυχία της Διεθνούς Έορτης εξασφαλίζει την επιτυχίαν της και δια τό μέλλον. Οι Όλυμπιακοί Άγῶνες μονιμοποιούνται, και κατά τετραετίαν μεταβάλλουν την Έλλάδα και τας Αθήνας εις συνενευκτήριον του πολιτισμένου κόσμου.

Ό,τι θαυμάζεται από τούς ξένους και εκτιμάται, εἶνε ή ευγενής συμπεριφορά, ή κομψότης και ή εὐταξία των Έλλήνων. Ο ανταποκριτής του «Βήματος» της Ρώμης έτηλεγράφησεν εις την έφημερίδα του, ότι επί τώσας ήμέρας έορτῶν δεν είδεν εις τας Αθήνας οὔτε

ένα Ἀθηναῖον μεθυσιμένον! Αὐτὸ εἶνε ἀρκετὸν νὰ μαρτυρήσῃ μὲ πόσῃ εὐπρέπειαν καὶ νηφαλιότητι διεξάγονται αἱ ἐορταί.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι κανέν δυσάρεστον ἐπισημῶν δὲν συνέβη, καμμία ἀταξία δὲν παρετηρήθη. Ἡ ἀποδοκιμασία τοῦ αὐστριακοῦ Σταίμπαχ εἰς τὸ Στάδιον, καθ' ἣν ὥραν διεγωνίζετο εἰς τὴν ἄρσιν βαρῶν πρὸς τὸν ἰδικὸν μας Τόφαλον, ἀποτελεῖ τὴν μόνην κηλίδα τῆς λαμπρῆς αὐτῆς εἰκότος. Ἄλλ' ἡ κηλὶς, ἀφειλομένη εἰς τὸν κακῶς ἐννοούμενον πατριωτισμὸν μερικῶν ἀνοήτων καὶ ἐξημιμένων, οἱ ὁποῖοι ἐφαντάσθησαν ὅτι ὁ σκοπὸς τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων εἶνε ν' ἀρπάξωμεν τὰς νίκας ἀπὸ τοῦς ξένους μας, ἡ κηλὶς αὐτὴ ἐξηλείφθη διὰ τῆς προθυμίας, μὲ τὴν ὁποίαν ὅλοι οἱ φρόνιμοι καὶ οἱ καλοὶ πατριῶται ἐχειροκρότησαν τὴν ἐπαύριον τὸν Σταίμπαχ καὶ τὸν ἰκανοποίησαν περιφανῶς.

Μέχρι τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὁποίαν σὰς γράφω, ἔχομεν ὀκτὼ Ἑλλήνας Ὀλυμπιονίκας. Ὁ ἀριθμὸς εἶνε ἀνώτερος τῶν προσδοκῶν μας καὶ πάρα πολὺ ἰκανοποιητικὸς. Ἐπανειλημμένως ἕως τῶρα ἡ ἑλληνικὴ σημαία τῆς νίκης ἀνεπετάσθη εἰς τὸ Στάδιον καὶ ἀνευφημήθη ὑπὸ Ἑλλήνων καὶ ξένων. Δὲν χρειάζεται τίποτε περισσώτερον, ὑπὸ τὴν ἐποψὴν αὐτῆν, διὰ τὴν εὐαίσθητον ἐθνικὴν φιλοτιμίαν. Ὄκτὼ Ὀλυμπιονίκαί θὰ ἠμποροῦσαν νὰ τιμῆσουν οἰονδήποτε ἔθνος, καὶ περισσώτερον ἀθλητικὸν τοῦ ἰδικοῦ μας: Ὁ Γεωργιάντις εἰς τὴν λιθοβολίαν, ὁ Τόφαλος εἰς τὴν ἄρσιν βαρῶν, ὁ Ἀλεμπράντης εἰς τὴν ἀναρρίχτησιν ἐπὶ κάλω, ὁ ἀδελφὸς του εἰς τὸ πένταθλον, ὁ Ὀρφανίδης καὶ ὁ Σκαρλάτος εἰς τὴν σκοποβολήν, μία λέμβος τῆς «Ὀλγας» εἰς τὴν λεμβοδρομίαν, ὁ Γεωργιάδης εἰς τὴν σπάθην, — ἰδοὺ οἱ μέχρι τοῦδε Ὀλυμπιονίκαί μας. Εἰς αὐτοὺς εἰμπορεῖ νὰ προστεθοῦν καὶ ἄλλοι. Ἰσως καὶ εἰς τοὺς παρόντας Ἀγῶνας. Βεβαίως ὁμοίως εἰς τοὺς προσεχέεις. Χρειάζεται κηλὸς, μέθοδος, ἐπιμονή. Αἱ νίκαι δὲν ἀρπάζονται ὡς ἐκ θαύματος εἰς μίαν στιγμὴν. Εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα μακρῆς προσπάθειας καὶ μεθοδικῆς προπονήσεως.

Σὰς ἀσπάσαι

ΦΑΙΔΩΝ
 Υ. Γ. Εἶχε γράψῃ τὰ ἀνωτέρω, ὅταν ἐτελείωσαν οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες. Εἰς τοὺς ὀκτὼ Ἑλλήνας Ὀλυμπιονίκας δὲν προσετέθη ἄλλος. Ἐνικήθημεν εἰς τὴν δισκοβολίαν, ὅπου εἶχαμεν τὸσας ἐλπίδας, ἐχάσαμεν καὶ τὸν Μαραθῶνιον, τὸν ὁποῖον μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς ἐνομιζάμεν ἰδικὸν μας... Ἀδιάφορον! ἡ λαμπρότης τῶν ἐορτῶν μας δὲν ἐμειώθη διὰ τοῦτο, καὶ ἡ τέλεσις ἐν γένει τῶν Ἀγῶνων ἀποτελεῖ καθ' ἑαυτὴν μίαν νίκην ἑλληνικὴν. Φ.

Γ' ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.
 Ο ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡσυχία δὲν εἶχε ὁ Μελάνης. Ἐτρεχε ἐδῶ, ἔτρεχε ἐκεῖ, μὲ τὴν οὐρὰ του σηκωμένη εἰς τὸν ἀέρα, σὰν σημαία. Ἐτριβότανε στὰ φουστάνια τῆς κυρᾶ-Λενιώσ κ' ἐνιαουρίζε τόσο νόστιμα, ποῦ τὴν ἐπαιάναν τὰ γέλια.

— Μπα! καλέ, τί ἔχει ἀπόψε τὸ ψιφινάκι μου; — εἶπεν ἡ καλὴ γρηοῦλα.

— Τίποτε δὲν ἔχει. Δὲν τὸ βλέπεις; Χαρὲς σου κάνει! ἀπήντησέν ὁ κύρ-Δημήτρης, ὁ φαναρτζῆς, ὁ ἀνδρας τῆς κυρᾶ-Σταυρούλας, ποῦ ἦτανε παρῶν εἰς ἐκεῖνην τὴν σκηνήν.

Ὁ Μελάνης, διὰ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ κύρ Δημήτρη, ἐπήδησεν ἐπάνω στὰ γόνατα τῆς κυρᾶς του καὶ τῆς ἐγλύψε τὸ χέρι.

Ἄμα ἔχετε κανένα σκυλάκι καὶ σὰς γλύψῃ, οὔτε τὸ προσέχετε κἀν διότι τὰ σκυλάκια ἠμποροῦν νὰ σὰς γλύψουν ἑκατὸ φορές τὴν ἡμέρα. Τὰ γατάκια ὁμοίως δὲν κάμνουν τόσο

«Τῆς ἐγλύψε τὸ χέρι.» (Σελ. 164.)

ἐδκόλα τέτοιου εἶδους χάρδια. Δι' αὐτὸ ἡ κυρᾶ Λενιώ ἐγύρισε καὶ εἶδε μὲ κάποιαν ἀπορίαν τὸ δικὸ της:

— Τόσο λοιπὸν πολὺ μ' ἀγαπᾶς ἀπόψε, ψιφινάκι μου, ὥστε μὲ ζύνεις μὲ τὴν ζύστρικη γλωσσίσσα σου;...

Ἐκεῖνο τὸ χᾶδι τῆς μικρούλας καὶ ζεστῆς ζύστρικης γλωσσίσσας ἐσήμαινε πολλὰ πράγματα. Ἦτανε εὐχαριστήριον, ἦτανε ἀποχαιρετισμὸς. Ἐλεγε:

— Ἐχετε γεία, κυρᾶ Λενιώ, καὶ πορτάρα, καὶ κεσέδες μὲ τὸ γάλα! Ἐχετε γεία, μαναδικάκι, μὲ τὰ μαρούλια καὶ μὲ τὰ κάρδαμα! Ἐχετε γεία, φουδοῦ καὶ τετζερέδες, καὶ σὺ καμαρούλα, ποῦ μ' ἐφιλοξένησες δυὸ μῆνες... Ὁ Μελάνης φεύγει καὶ σὰς ἀποχαιρετᾷ!...

(Ἐπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΥΡΙΟΝ

— Ἐλα, ἔλεγεν ἡ ἀδελφοῦλα εἰς τὸν ἀδελφὸν της, ἔλα νὰ τρέξωμε στᾶν-θισμένα τὰ λειβάδια. Ἐλα νὰ πετάξωμε, σὰν πεταλοῦδες ἀπὸ τὸ ἕνα στὸ ἄλλο λουλουδι, στὰ λουλουδία τὰ κικίνα, τὰ γαλάζια καὶ τὰ ἀσπρα, ποῦ εὐωδιάζουν, καὶ νὰ φέρωμε ἀγκαλιὰς λουλουδία στὸ σπίτι, νὰ γεμίσῃ ἀπὸ τὴν ὠραία μυροδιά των. Ἐλα! κοιτέεαι νὰ φύγῃ ἡ ἀνοιξίς, καὶ τόσο ὠραία ἡμέρα δὲν θὰ ξαναγίῃ!...

— Ἡ ἀνοιξίς δὲν εἶνε μιά ἡμέρα μοναχά, εἶπεν ὁ ἀδελφός· ἔχομεν καιρὸν νὰ ξαναδοῦμε τὰ κάλλη της καὶ τὰ ἀνθη της. Αὐριον θὰ ἔχω διάθεσιν νὰ κάμω ἕνα περίπατον εἰς τὸ λειβάδι.

— Αὐριον λοιπὸν, εἶπεν ἡ ἀδελφή. Ἄλλά, τὴν αὐγήν, στρατὸς ὀλόκληρος ἀπὸ θεριστὰς ἐφάνη εἰς τὸν κάμπον, καὶ τὰ κοπερὰ δρεπάνια των ἐθέρισαν χόρτα καὶ ἄνθη μαζί, καὶ ὁ ἥλιος τὰ ἐμάρανε καὶ τὰ ἐξήρανε.

— Ἐλα νὰ κατεβῶμε ἀπόψε στὴν κηπο, ἐπρότεινε ἡ ἀδελφή. Τ' ἀνθὼνα κελαδοῦν γλυκά, τὸ ἕνα κατέπν ἀπὸ τὸ ἄλλο, μὲ τὴν ἀράδα των, τονίζου τὸ τραγοῦδι των στὴν ἡσυχία τῆς ὠραίας βραδυᾶς. Ἐλα! νὰ τὰ ἀκούσωμε μαζί ἀπόψε· χθὲς βράδυ ἦρουν μόνη, κ' ἐλυπώμεν ποῦ ἔλειπες ἐσὺ.

— Ἀπόψε; κάνει παραπολλὴ δροσιά ἀπόψε! Αὐριον... ποῦ θὰ εἶνε καλύτερη ἡ βραδυά.

Ἄλλά τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ βράδυ, ὁ καιρὸς ἦτο πολὺ κακός, ἔπεφτε δυνατὴ βροχή, καὶ τὰ ἀνθὼνα ἐσιωποῦσαν κ' ἐφύλαξαν τὰ τραγοῦδια των διὰ καλύτερον καιρὸν.

— Πᾶμε σήμερα νὰ κάμωμε ἕνα περίπατον μὲ τὴ βάρκα στὴ θάλασσα; ἠρώτησεν ἡ ἀδελφή. Ἡ βάρκα εἶνε ἐτοιμὴ καὶ μᾶς προσμένει στ' ἀκρογιάλι· τὸ ἀεράκι θὰ μᾶς σπρώξῃ χωρὶς κόπον, καὶ ὅσοι θὰ βλέπου ἀπὸ τ' ἀκρογιάλι τὴν βαρκουλά μας μὲ τὸ ὀλόσπροπανί, θὰ λένε πᾶς εἶνε κανένα θεώρατο πουλί, ποῦ πετᾷ καὶ σκύδει νὰ δροσιθῇ στὴ θάλασσα.

— Ναι, ναι, θὰ πᾶμε· ἀλλά θὰ πᾶμε αὐριον. Τώρα μ' ἀρέσει καλλίτερα νὰ ξαπλωθῶ καὶ ν' ἀναπαυθῶ, παρὰ νὰ τρέξω μὲ βάρκες καὶ μὲ πανιά.

Τὴν νύκτα, ἐπιασε βορρῆς καὶ ἀνεμοζάλη, καὶ τὰ φοβερά κύματα ἐπέταξαν κομμάτια τὴν βάρκα στὴν ἀκρογιάλια.

— Πᾶνε τὰ σχεδιά μας! εἶπεν ἡ ἀδελφή. Ἄλλά ἄς μὴν κλαίμε ἐμεῖς τὴν βαρκουλά μας, ἀφοῦ ἄλλοι θρηνοῦν τὸν πατέρα των. Ὁ Μάνθος ὁ φαρᾶς ἐπνίγηκε τὴν νύκτα, καὶ τὰ κύματα τὸν ἔφεραν νεκρὸ στὴ γυναῖκά του καὶ στὰ παιδάκια του, ποῦ ἔμειναν ὄρφανὰ, τὰ

καυμένα. Πᾶμε νὰ τὰ βόνηθῶμε, πᾶμε νὰ τὰ παρηγορήσωμε. Εἶνε φτωχὰ ἐκεῖνα, κ' ἐμεῖς εἶμαστε πλούσιοι. Πᾶμε νὰ μετριάσωμε τὴν λύπην καὶ τοὺς θρήνους των...

— Ἄς περιμῶμεν πρώτα, εἶπεν ὁ ἀδελφός, νὰ καύσουν τὰ ξεφωγητὰ των· τώρα, ὅ,τι κ' ἂν ποῦμε, δὲν θὰ μᾶς ἀκούσουν, δὲν θὰ μᾶς προσέξουν.

Ἐκάθησαν λοιπὸν νὰ περιμῶνουν, καὶ, ὅταν ἐπῆγαν, μὲ τὰ χέρια των γεμάτα, νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν χήραν καὶ τὰ ὄρφανὰ, εὐρήκαν ἔρημο τὸ σπιτάκι τοῦ φαρᾶ. Ἄλλοι ἄνθρωποι, καλοὶ καὶ ποιήφυχοι, ἐπρόλαβαν κ' ἐπῆγαν ἐκεῖ, καὶ δὲν ἔβρισαν εἰς τὸν ἀδελφὸν καὶ τὴν ἀδελφήν τὴν εὐκαιρίαν ποῦ τοὺς ἐδόθη νὰ κάμουν μίαν καλωσύνην...

Τὸ αὐριον εἶνε πάντοτε πολὺ ἄργα.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Ἐνα ὠραῖον δειλινόν, ἐνῶ τὰ παιδία ἐκάπαζαν ἐμπρός, ἡ Μις Δούγλας καὶ ὁ Τζᾶν Χάρδου ἤρχοντο κατόπιν μὲ ἀργότερον βηματισμὸν καὶ ἐκουθέντιαζαν περὶ ἀνέμων καὶ ὑδάτων. Ὁ κ. Χάρδου ἐφάνετο λησιμονῆσας τὴν συγγίνην του καὶ ἐσέρετο μὲ γλυκύν, σχεδὸν τρυφερὸν τρόπον, ὡς νὰ ἦτο ἡ ξένη πρεσβυτέρα κόρη του. Ὅταν ἤβλεπεν, ἐκεῖνη ἡ βάρκα μὲ νέα εἶχεν ὄλωσ ἰδιαιτέραν γοητείαν καὶ θέλητρον.

Ἐξάφνα εἶπε:

— Δὲν θὰ περάσωμε ἀπὸ τὸ χωράρι, ὅπου ἔχετε εὐρὴ τὴν Σελήνην;

— Ναι, ἐδῶ εἶνε.

— Ποῦ εὐρίσκειται ἡ γραμμὴ τοῦ σιδηροδρόμου;

— Ἐκεῖ κάτω, εἰς ἐκεῖνο τὸ βαθούλωμα. Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ τὴν ἰδῆτε ἀπὸ ἐδῶ.

Ἡ Μις Δούγλας, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, ἐφάνετο ὅτι ἐμετροῦσε μὲ τὸ μάτι τὴν ἀπόστασιν, ποῦ ἐχώριζε τὸ χωράρι ἀπὸ τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν. Ἐδιτάζειν· εἶχεν ἀρχίσῃ ν' ἀμφιβάλλῃ διὰ τὴν γνωστὴν θεωρίαν της.

— Ἐκεῖ ἀκριβῶς εἶνε τὸ μέρος, εἶπεν ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ράντσου.

Καὶ ἐδεῖξε τὸ μέρος μὲ τὸ μαστίγιόν του.

Ἐσταμάτησαν τὰ ἄλογά των δι' ὀλίγας στιγμάς. Τὰ κορίτσια εἶχαν ἀποκρυθῆ ἀρκετὰ. Τὴν ἀπόλυτον σιγὴν δὲν δίσκοπτε οὔτε μίαν κραυγὴ πτηνοῦ. Τὰ σπαρμένα χωράφια ἐδείκνυαν τὸ κοκκινωπὸ χῶμά των, τὸ ὁποῖον μέλις ἦτο ζυμῶνον μὲ τὸ βιαστικὸν ὄργωμα.

— Πιστεύετε, ἠρώτησε πάλιν ἡ Μις Δούγλας, ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ σφενδονισθῇ τὸ κορίτσι τόσο μακρὰν, μὲ τὸ

τρομερὸν ἐκεῖνο δυστύχημα, ποῦ ἐγίνετο πρὸ ἐννέα μνηῶν;

— Αὐτὸ μοῦ φαίνεται ὅλωσ διόλου ἀπίθανον. Ἀπὸ ὅλας τὰς ὑποθέσεις ποῦ μοῦ ἤλθαν εἰς τὸ μυαλό, αὐτὴ, τὸ ὁμολογῶ, δὲν μ' ἔκαμε νὰ τὴν προσέξω. Καὶ ἐπειτα — αὐτὸ θὰ σὰς φανῇ παράδοξον — δὲν εἶχα καμμίαν εἰδήσιν ὅτι εἶχε συμβῆ δυστύχημα.

— Ἄ! ναι, τὸ γνωρίζω. Δὲν τὸ ἐμάθατε, παρὰ ὅταν σὰς τὸ εἶπα ἐγώ. Δὲν εἶχατε σκεφθῆ νὰ δημοσιεύσετε καμμίαν ἀγγελίαν εἰς τὰς ἐφημερίδας;

— Καθόλου. Ἐπεριμέναμε νὰ ἐνθυμηθῇ μόνη της

ἡ μικρούλα.

— Ἡ μνήμη της ἀρχίζει νὰ ἐξυπνᾷ, ἀλλὰ πολὺ ἀμυδρὰ ἀκόμη.

Τότε, ἡ Μις Κόρα διηγήθη τὴν σκηνήν τῆς εἰκότος. Ὁ Τζᾶν Χάρδου ἤκουε μὲ ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀρκετὴν δυσπιστίαν. Δὲν εἶχε καμμίαν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν φαντασίαν τῶν γυναικῶν καὶ τῶν μικρῶν κοριτσιῶν. Ἡ Μις Δούγλας ἐξηκολούθησε:

— Σὰς ἐμολογῶ ὅτι τὸ συμβῶν αὐτῆς τῆς μικρούλας μοῦ κινεῖ ἐκτάκτως τὸ ἐνδιαφέρον. Ὅσον τὸ σκέπτομαι, τόσο

περισσότερον ἐπιθυμῶ νὰ λύσω αὐτὸ τὸ πρόβλημα. Εὐρῆκα, ὅχι χωρὶς κόπον, μερικὰς παλαιὰς ἐφημερίδας. Εἰς τὸν κατάλογον τῶν θυμάτων εἶδα ἐπι

ἦτο καὶ μίᾳ ξένη κυρία, τὴν ὅποιαν εὐρήκαν ἀναίσθητον, μὲ σπασμένο χεῖρ μεταξὺ τῶν νεκρῶν, εἰς τὸ χωρίσμα τοῦ βαγονίου, τὸ ὁποῖον ἐγίνε κομμάτια, διότι εὐρίσκετο ἀκριβῶς εἰς τὸ σημεῖον ὅπου εἶχε κρημισθῆ τὸ ἀνάχωμα, ἦτο ἕνα κοριτσάκι καὶ ἡ νταντά του. Αὐτὰ καὶ μόνον εὐρήκα, κανέν ὄνομα, καμμίαν σαφεστέραν ἔνδειξιν. Διὰ τοῦς Ἀμερικανούς ἐπιβάτας, πολλὰς λεπτομερείας, φυσικά, — ἀλλὰ διὰ τὴν Γαλλίδα ἐκεῖνην; τὴν ἀγνωστον εἰς ὅλους, τίποτε, ἀπολύτως τίποτε. Τὸ δυστύχημα εἶχε συμβῆ τόσο μακρὰν, εἰς ἕνα τόπον ἔρημον καὶ ἀπόκεντρον! Οἱ πληγωμένοι εἶχαν περισυλλεθῆ ἐδῶ κ' ἐκεῖ, εἰς ἐξοχικά σπίτια ἐρημικά, εἰς ἀφανῆ χωρία, ὅπου δὲν κοπιάζουν νὰ εἰσδύσουν οἱ ρεπόρτερ. Ἄν ἐρωτᾶτε ὁμοίως ἐμέ, ἡ

πεποίθησίς μου εἶνε σχηματισμένη. Ἡ σύγκρουσις ἦτο, ὡς φαίνεται, σφοδροτάτη. Γνωρίζετε ὅτι τὸ βαγόνι ἐκόπη εἰς τὰ δύο, καὶ πολλὰ θύματα ἐρέθησαν ἀρκετὰ μακρὰν, ἀκροῦθησιμῶνα, νεκρά. Ἡ Σελήνη, ποῦ ἐσώθη ὡς ἐκ θαύματος, φαίνεται ὅτι ἐτινάχθη ἀκόμη μακρύτερα, καὶ τίποτε περισσώτερον. Ἐπειδὴ ἦτο τόσο ἐλαφρά, ἐσφενδονίσθη σὰν ἐλαστικὴ σφαῖρα τὴν ἐκρουσαν τὰ φυτρωμένα ἀρακοσίτια, καὶ οἱ ἄνθρωποι, ποῦ ἤλθαν εἰς βοήθειαν τῶν παθόντων, δὲν τὴν εὐρήκαν...

Ὁ Τζᾶν Χάρδου ἐτέντωσε τὸ χεῖρ του, διὰ νὰ δεῖξῃ τὴν θέσιν τοῦ σιδηροδρόμου.

— Εἶνε πολὺ μακρὰ. Ἄλλά, ὅπωςδὴποτε, ἄς παραδεχθῶμεν ἐπι

ἡ ὑπόθεσις σὰς εἶνε ὀρθή· εἰς τί θὰ σὰς χρησιμεύσῃ διὰ νὰ βρῆτε τὴν οἰολογέειαν τῆς μικρούλας;

— Γνωρίζω τώρα ὅτι ἡ Σελήνη εἶνε Γαλλίς. Θὰ τὴν ὀδηγήσω εἰς

τὸ Παρίσι, ὅπου καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ἔχει γεννηθῆ. Ἄν μίᾳ εἰκὼν κατῶρθως τόσο πολὺ, νὰ ἐξυπνήσῃ τὴν ναρκωμένην μνήμην της, ἡ θέα τῶν δρόμων καὶ τῶν κήπων τῆς πόλεως, ὁ ἥχος τῆς μητρικῆς τῆς γλώσσης, θὰ κάμουν ἀκόμη περισσότερα. Ἐκεῖ, θὰ ἐρευνήσω καὶ τὰς ἐφημερίδας τῆς ἐποχῆς ποῦ συνέβη τὸ δυστύχημα. Εἶνε πιθανόν ὅτι θὰ εὐρῶ τὸ ὄνομα τῆς πληγωμένης κυρίας...

— Καί, ἂν δὲν εὐρετε τίποτε;

— Αἶ, τότε θὰ ἔχω καμωμένο πλῆσον τὸ ταξεῖδι ποῦ μ' ἐλκυε πολὺ. Εἶνε ἀρκετὸς καιρὸς ποῦ σκέπτομαι νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ἐπῆγαινα μόνη καὶ χωρὶς κανένα σκοπὸν, δὲν μοῦ ἐκινούσε πολὺ τὴν δρεξίν. Ἄλλά μὲ μίαν μικρούλαν συνταξιδιώτριαν, ἡ ὁποία μ' ἀρέσει, καὶ μ' ἕνα πρόβλημα τόσο ἐνδιαφέρον καὶ συγκινητικὸν νὰ λύσω, δὲν βλέπω τὴν ὄμωσαν νὰ φύγω. Ἄν δὲν εὐρωμεν τὴν μητέρα της, ὁ ἀναθρέψω ἐγὼ τὴν Σελήνην, θὰ τὴν κάμω κόρην μου. Θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὸν τόπον, τὸν ὅσον λατρεύω, καὶ θὰ γίνωμεν καλοὶ γείτονες, κύριε Χάρδου!

Ὁ Τζᾶν Χάρδου ἐγαμογέλασε.

— Φαντασιοπληξία, καὶ αὐτὸ γυναικὸς πλουσίας καὶ ἀέργου, καὶ θὰ διαρκῆσον διαρκοῦν αἱ φαντασιοπληξίαι! Κατόπιν, ἀφοῦ ἔμεινε ἀρκετὴν ὥραν

«Ἐκεῖ ἀκριβῶς εἶνε τὸ μέρος.» (Σελ. 165, στ. α')

